

Fragment de *Terra de ningú* llegit al funeral de Harold Pinter l'any 2008 per petició expressa seva.

(Traducció: Joan Sellent)

Podria fins i tot ensenyar-li el meu àlbum de fotografies.
Podria ser fins i tot que hi veiés una cara que li recordés la seva pròpia, allò que abans havia estat. Podria ser que hi veiés cares d'altres, en l'ombra, o galtes d'altres, girant-se, o mandíbules, o clatells. O ulls, foscos sota barrets, que podrien recordar-li altres persones que havia conegut, que pensava que eren mortes de feia molt de temps. Però de les quals encara rebrà una mirada de reüll, si se sap enfrontar al fantasma bo. Accepti l'amor del fantasma bo. Ells posseeixen tota aquella emoció... atrapada. Tregui's el barret davant seu. No tingui cap dubte que això no els alliberarà, però qui sap... quin alleujament... pot ser que els doni... qui sap com poden reanimar-se... en les seves cadenes, en els seus gerros de vidre. ¿Li sembla cruel... apressar-los quan estan subjectats, empresonats? No... no. Profundament, profundament, ells desitgen respondre al seu tacte, a la seva mirada, i quan vostè somriu, la seva

Llegir el teatre

TERRA DE NINGÚ
de Harold Pinter

joia... és il·limitada. I per això li dic: tractem els morts amb la mateixa tendresa amb què voldríem ser tractats, ara mateix, en el que descriuríem com la nostra vida.